

Naslov originala
Jeremy Clarkson
“The World According to Clarkson”

Copyright © Jeremy Clarkson, 2004
First published in Great Britain in the English language by Penguin
Books Ltd.
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Urednik
Borislav Pantić

Urednik izdanja
Zorana Malivuk

ISBN 978-86-7702-174-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se re-produkovati, umnožavati, preštampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Džeremi Klarkson

SVET PO KLARKSONU

Preveli

Tijana Parezanović i Milan Marković

**Čarobna
knjiga**

SADRŽAJ

Još jedan neradni dan? Molim vas, pustite me na miru	11
Ubija me tolika priča o zdravlju i bezbednosti	14
Mi muškarci smo izgubljeni slučaj, i time se dičimo	17
Willkomen i Achtung, ovo je austrijsko gostoprimstvo	20
Opa bato, pa Bela kuća je mala	23
Let oko sveta, nema mesta u prvoj klasi	26
Pokušavaju da snize puls stvarnosti	29
Pustite evro, samo nam dajte univerzalne utičnice	32
Život sam hteo da dam za onog Kakosezvaše	35
Večera za šampione ili ni pas s maslom?	38
Biti milioner tek je na korak od ubožjaka	41
Gde me je žena pozvala, a želeo sam da mogu da odbijem	44
Koliko ćeš tešku napraviti grešku?	47
Amerika, pobratimljena s Otadžbinom	50
Kako me je banda osvetoljubivih Nemaca saterala u čošak	53
Briselska diskusija, iliti Istina o Evropskoj uniji	56
Vikend u Parizu, gradu pljačke u po bela dana	59
Umetničko delo je u pitanju, i sagradili su ga preko naših leđa	62
U zemlji Baskiji pričaju jezikom smrti	65
Kad se razum okupa u bazenu	68

Daleko ćeš stići na krilima strpljenja	71
Učite od svoje dece i kulirajte kao na Ibici	74
Odlazak kod zubara uprkos zdravom razumu	77
Pomorska trka sa najbržim emigrantima na zapadu	80
Moja presuda? Porotnici su najveći krivci	83
Što više čujemo, to manje znamo	86
Bez zaštite PR-a ja sam samo još jedan debeli krelac	89
Što da se svadamo, kad sve možemo reći pesnicama	92
Kažem vam kao otac, nikada neću biti majka	95
Glavu gore, anđele – pobeđivanje je za gubitnike	98
Donosim vam vesti sa obronaka svemira	101
Uđite u veliki šator: bolje je nego <i>Veliki brat</i>	104
Sam u kući može biti savršeno stanje za dete	107
Ivan Grozni je vraški turista	110
Kad smo kod terora, Rambo bi tu imao štošta da kaže	113
Ovaj šatl je beskoristan, ali rezervišite mi jedno mesto za sledeći let	116
Kad moj tim zakaže, ja sam sa Otadžbinom	119
Spasimo kornjače: okačimo im reklame na oklop	122
Da zavirimo malo u Kraljičine odaje	125
Imamo galerije, ali gde je tu umetnost?	128
Mislite da je SARS opasan? Ima mnogo gorih stvari	131
Mendela prosto ne zaslužuje svoj pijedestal	134
U potrazi za izgubljenim vremenom, jednim podbratkom i životom	137
Hrabro se zaputiti da postaviš glupavi rekord koji niko nikada nije pokušao	140
Bekam je pokušao, a sada je na meni da zauzdam navijače	143
Koja je nacija najnesrećnija? Nikada ne biste pogodili	146

Eh, kad bi mi samo bašta uspevala kao dlake u ušima	149
Nema od čega da te bude STRAH osim od akronima	152
Eh, da sam barem izabrao marihuanu i keksiće, a ne stvarni život	155
Bio sam u raju... i bilo mi je užasno	158
Eureka, otkrio sam lek za nauku	161
Gledajte radnju sa suvenirima i plaćite za Engleskom	164
Džinovski korak za čovečanstvo, unazad	167
Kakav divan let u nacionalnu propast	173
Mirovne igre u Iraku su Igre bez granica	176
Sve što želim za Novu godinu jeste zabrana proslava na poslu	179
Ja sam niko i ništa, reče mi moja elitna kreditna kartica	182
Ups: kako sam uvalio kosku američkoj avijaciji	186
Izvini, Hanse, sad Britanci bez ukusa haraju plažom	189
Nauči da kolješ piliće, inače ništa od ručka	192
Da bi dobio rat, prvo moraš imati izvidnicu	195
Strah od debljine može ozbiljno da naruši zdravlje	198
Moj sin misli da sam gej, a to nije najgore od svega	201
Žao mi je, javno izvinjenje je Velika Laž	204
Zvati dete Noa ili Kola – može li biti jasnije?	207
Uragan Henri Armstrong šiša skremdžet za prsa	210
Zdravlje i bezbednost i smrt televizije	213
Nije zločin skroz se oletviti na moru	216
Nekada smo radili da bismo živeli, a onda smo se odrekli življenja	219
Buka pretvara čoveka u ubicu	222
Zbog napaljenih momaka osećam se kao da sam uhvaćen na delu	225

Krajnje je vreme da stavimo tačku na tetovaže	228
Život je sam po sebi uvredljiv, zato dosta kukanja	231
Sad isključi dugme za paniku i tiho se udalji	234
Žive zvezde ubijaju rokenrol	237
Jupi, imam zlatnu jabuku na porodičnom stablu	240
Za čekanje na aerodromu krivi su priglupi Daren i Džuli	243
Otkrio sam najviši oblik života: osu	246
Doktori su krenuli na mene	249
Uči školu, vidi sveta	252
I ovo nazivate listom najboljih filmova?	255
Ovako izgleda kraj sveta...	258
Sad sam stara veštačka kuka	261
Stvorile su me školske tabadžije	264
100 stvari koje ne treba da uradite pre nego što umrete	267
Hajde da prekršimo sve Tonijeve zakone	270
Ajkule, sad ste mrtve	273
U duhu darovanja supruge	276
Boćanje za lepe ljude	279
Vojničke čizme caruju selima	282
Pronađen: lek za rekreativno pijanstvo	285
Pinđur, omiljena ružna reč moje žene	288
Samo napred, momčino, postani gej astronaut	291
Hvala bogu, oslobodismo se zelenog đubreta	294
Sahranite me s mojim anegdotama	297
Kraljica velikog platna jela je moju pitu od svinjetine	300
Spasite me od mog mobilnog	303
Zašto u prodavnicama neće ništa da mi prodaju?	306
Zabava: pravi pokazatelj kvaliteta škole	309
Pobratimite svoj grad i spasite Afriku	312

Rok je mrtav, živeo rokenrol	315
Bićete proždрани	318
Uzrok smrti: autogrami	321
Opa, 25.000 funti pade u vodu	324
Iritantno: dopada mi se Dejvid Bekam	327
Multikulturalni? Ja to stvarno ne vidim tako	330
Deca u stvari ne žele igračke	333
Kvaka 22 rekreacije	336
Vodič za letovanje za ljude iz senke	339
Mutan je taj pecaroški svet	342
Poruka u boci od zagađivača okoline	345
Zavela me Bradina avio-kompanija	348
Mi smo nacija neotesanaca	351
Četiri oka nisu bolja od dva	354
Bezobrazne noći u hotelu slomljenih srca	357
Šta se dogodilo? Nisam namćorast	360
O autoru	363

Još jedan neradni dan? Molim vas, pustite me na miru

Prema rezultatima jedne ankete, ogromna većina ljudi, ispitanih dok su se prošle nedelje s mukom privikavali na povratak na posao, misli da je Engleska trebalo da sledi primer Škotske i proglasi utorak neradnim danom.

Dve stvari mi u vezi s tim deluju čudno. Kao prvo, zašto bi se bilo ko trudio da sprovede takvo istraživanje i, kao drugo, kako to da iko pri čistoj svesti može misliti da su Božićni praznici prekratko trajali.

Ja nisam radio deset dana i prvog neradnog dana sam, do 11 sati ujutru već popio četrnaest kafa, pročitao sve novine i *Gardijan* i onda... i šta onda?

Do ručka mi je već bilo toliko dosadno da sam odlučio da okačim nekoliko slika. Pa sam tako našao čekić, a kasnije je došao majstor da prekreči zid na onim mestima gde sam ga uništio. Zatim sam pokušao da popravim elektronske kapije, koje rade samo u mesecima koji imaju slovo O. Tako sam krenuo niz kolski prilaz sa šrafciđerom u ruci, a kasnije je drugi majstor došao da zalemi kapiju.

Baš sam počeo da radim na šporetu na drva, koji se pokvario na Božić, što nije ništa neobično za njih, kad me je žena povukla za uvo, odvukla me u stranu i objasnila mi da inženjeri obično ne provode slobodno vreme u pisanju, pa tako ni pisci ne bi trebalo da majstorišu kad imaju slobodne dane. Skupo je, a može biti i opasno, rekla je.

U pravu je. Imamo u trpezariji neke lampice koje bi trebalo da projektuju zvezde na stolu kada se upale. Nikada mi nije nimalo smetalo to što svetlost probija i sa strane pa se zvezde ne mogu uočiti; ali kada vam je dosadno, baš takve stvari će vam najviše ići na živce.

Zato sam kupio selotejp i odjednom je moj život dobio smisao. Imao sam čime da se zanimam.

Srećom, Božić je došao pre nego što sam uspeo da načinim još štete, ali onda je i prošao i ja sam se ponovo našao u situaciji da posmatram dan kroz pogrešan kraj dvogleda. Svakog jutra, počinak i blaženstvo besvesnosti činili su mi se tako daleko.

Izdubio sam brazde na kuhinjskom podu od neprestanih obilazaka frižidera, nadajući se bez ikakve osnove da ću u njemu zateći tanjir sa hladnim viršlama koji mi je nekako promakao tokom prethodnih 4.000 obilazaka. Onda sam, bez ikakvog očiglednog razloga, rešio da kupim hoklicu.

Poveo sam celu porodicu u neku prodavnicu sa raznim drangulijama u kojoj su se mirišljavi štapići toliko jako osećali da mi je bilo muka. Iako su deca ležala na podu i jedva se uzdržavala da ne povrate, ipak sam proveo sate birajući hoklicu, s namerom da izaberem neku koja je premala i pogrešne boje, kako bih morao kasnije da je vratim i tako protraćim još malo vremena.

Sledećeg dana, i dalje blago mirom mirišući na fioku sa donjim vešom Delije Smit, odlučio sam da kupim starinski kancelarijski ormar. Ali nakon debakla sa podnoškom, moja žena je rekla ne. Zato mi se učinilo da bi najprikladnije bilo da se od nečeg razbolim. To je dobra ideja kada ne znate šta ćete sa sobom jer je sve, uključujući i herpes, bolje nego da se dosađujete.

Znam da je teško prizvati rane u predelu genitalija niotkuda, ali uz malo napora možete da se prehladite, a ako dovoljno kukate, prehlada može da prođe i kao grip. I da, čak je i ležanje u krevetu i gledanje Džudi Finegan u odelu Deda Mraza bolje od malignog tumora zvanog dosada.

Dosada vas navodi da zovete ljude koje niste videli osamnaest godina, da biste se na pola razgovora setili zašto ih tako dugo niste videli. Dosada znači da počinjete da čitate ne samo kataloge iz kojih možete poručiti stvari poštom već i reklame koje ispadaju iz poštanskog sandučeta. Zbog dosade ljudi postaju poluljudi, uzimaju

pušku i počinju da divljaju u lokalnom tržišnom centru, a znate kuda to može da ih odvede. Konačno, dosada znači i da ćete početi da igrate golf.

Dan uoči Božića sedeo sam u metrou pored tipa koji je, kad smo krenuli sa Paddington stanice, pozvao ženu i rekao joj da je gotov, da je otišao u penziju i da je odsad pa nadalje njegov život samo njegov. Pokušavao je da zvuči srećno, ali u očima mu se ocrtavao odsutni, zloslutni pogled koji je sve govorio.

Provešće par meseci kod kuće, lomiće kućne aparate i cevi i ubiće sve živo u bašti, a onda će jednog dana prihvatiti poziv na partiju golfa i to će biti to. Njegov život biće završen mnogo pre nego što zaista prestane da diše. Šteta. Delovao je kao baš fin tip.

Ili, šta kažete na pecanje? Vidite one ljude kako sede pored kanala dok kiša sipi i pitate se: koliko ti dosadno mora biti kod kuće da bi ti ovo bilo zabavnije?

Podozrevam da je odgovor: „ne mnogo.“ Nakon nedelju dana hteo sam da vrištim od muke i nisam mogao čak ni da obarim viršle i stavim ih u frižider jer sam jednog dana, kad moja žena nije obraćala pažnju, pokušao da popravim šporet. I on se otkacio.

Naravno, mogao sam da ga ponovo postavim na mesto, ali čudno je to kako, kad nisi zauzet, nikad nemaš dovoljno vremena ni za šta. Napisao sam pismo i još nisam našao dovoljno vremena u toku dana da ga stavim u kovertu. Doduše, to bi moglo da ima neke veze sa činjenicom da sam prošlog utorka proveo osam sati u kupatilu. Pa, i taj je hobi dobar koliko i bilo koji drugi.

Izgleda da Britanci imaju duže radno vreme od svih drugih naroda u Evropi, a ljudi strogih izraza lica uvek nam govore da to izaziva stres i srčane bolesti. I u pravu su; ali uveravam vas da, ako ne radimo, svi možemo da dobijemo šuljeve.

Nedelja, 7. januar 2001.

Ubija me tolika priča o zdravlju i bezbednosti

Možda se sećate da se, posle velikog železničkog sudara kod Hetfilda prošle godine, Preskot od Šest Podbradaka, naš zamenik premijera, pojavio na mestu događaja i izrazio svoj jasan utisak da, uz malo više truda i mnogo više investiranja, niko više nikada neće poginuti na šinama.

Prošle nedelje se javila slična reakcija na vest da je broj ljudi uhvaćenih za volanom u pijanom stanju u periodu pred Božić porastao za 0,1 procenat. Razni dušebrižnici su gostovali po radio-emisijama i pokušavali da objasne kako bi, ukoliko se dozvoljena količina alkohola u krvi prilikom vožnje smanji na minus osam i ako se policiji da ovlašćenje da puca u vozače na licu mesta, smrt na putu postala stvar prošlosti.

Ti ljudi nam dalje govore kako će mobilni telefoni spržiti uši našoj deci, kako ćemo u nogama imati trombozu od predukih letova i kako je meso ubica. Oni žele da stave tačku na smrt – ali to nije sve. Oni čak ni ne shvataju zašto bi bilo ko morao da pati od bubuljica ili blagih modrica.

Dok smo snimali moju tok-šou emisiju, svake nedelje bi neko prosuo hranu na pod i svake nedelje bi snimanje moralo da bude prekinuto da se hrana obriše. „Šta bi bilo“, govorio je čovek za zdravlje i bezbednost, „kada bi se neki kameraman pokliznuo?“

„Pa“, odgovorio bih mu ja, „verovatno bi morao ponovo da ustane.“

Kao i svaka velika organizacija danas, BBC je prosto opsednut dobrostanjem svakoga ko kroči u njene prostorije. Ako na snimanju ima pravog stakla, u studiju mora stajati nalepljeno upozorenje, a meni su baš pre neki dan dali u ruke pamflet u kome se objašnjavalo kako se koriste vrata. Ne šalim se.

Dakle, možete zamisliti sa kakvim ću se sve problemima suočiti ove nedelje kada, radi televizijske serije koju snimam, budem morao

da uđem u dekompresionu komoru i otkrijem kako bi izgledao život u avionu na 9000 metara ukoliko bi se jedan od prozora polomio.

Siroti producent je dobio formular veličine Luksemburga sa gomilom pitanja vezanih za ispitivanje opasnosti u koju ću upasti. Pa, ovako: pluća će mi eksplodirati, a vazduh u šupljinama ispod mojih plombi će se udevetostručiti, što će izazvati nepojmljivi bol, ali ja ga verovatno neću ni osetiti jer su velike šanse da će me hipoksija do koje će doći pretvoriti u balavu biljku.

Smatram da vredi preduzeti ovaj rizik, ali moje mišljenje nema nikakvog značaja jer su ovih dana moj život i način na koji ga živim u rukama ljudi koji paze na zdravlje i bezbednost. Istih onih ljudi koji su prošle godine rekli da ne mogu da se vozim američkim vojnim helikopterom jer pilot nema odobrenje od BBC-ja.

Ma, haj'te molim vas. Svako zna da pripadnicima američkih snaga nije dozvoljeno da obaraju svoje helikoptere. Nakon debakla u Somaliji 1993. godine, kada su izgubili šesnaestoro ljudi koje su poslali u misiju spasavanja dva već mrtva saborca, odlučeno je da nijedan čovek u službi Sjedinjenih Država nikada više neće biti povređen. Pa čak ni u ratu.

To se sada proširilo i na Britaniju. Siguran sam da ste čitali o oštećenjima sluha koje mogu izazvati viši narednici kad viču na vojnike, ali to nije kraj nevoljama. Kada sam prošle nedelje obišao bazu Kraljevske avijacije u Henlou, prilično sam se iznenadio videvši da je neko zadužen za zdravlje i bezbednost nalepio na oglasnu tablu poster sa upozorenjem za pilote borbenih aviona da će ih alkohol učiniti agresivnim i nasilnim. O ne, pa to je poslednje što želimo – agresivni i nasilni piloti u borbenim avionima.

Zatim je tu britanska flota podmornica na nuklearni pogon, morskih „lovaca ubica“: služba za zdravlje i bezbednost ih je sve, da kažem, ukotvila, ili šta se već čini sa podmornicama, zbog toga što su potencijalno opasne.

Sada je pažnja usmerena na britanske zalihe projektila sa osiromašenim uranijumom, koje su ubedljivo najbolji način da se

**Džeremi Klarkson
Svet po Klarksonu**

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Slobodan Guberinić

Prelom i priprema za štampu:
Marija Gajišin

Štampa:
Rubikon, Beograd

Tiraž:
1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

KLARKSON, Džeremi

Svet po Klarksonu / Džeremi Klarkson; prevod: Tijana Parezanović i Milan Marković - Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Beograd: Rubikon). 364 str.; 21 cm.

-

Prevod dela: The World According to Clarkson – / Jeremy Clarkson - Tiraž 1000.

ISBN 978-86-7702-174-0

COBISS.SR-ID *****